

en Kjøbstad sidder en Enke med nogle Børn, som ernærer sig som Strøgkone. Hun har altfaa et Underhold af maaste 1 Kr. om Dagen og Kosten; men dermed kan hun i Umindelighed ikke forjøre 3, 4, 5 Hun; det er nødvendigt at give hende Husleie; ligesom give hende Husly. Der er efter min Mening ikke nogen Sandsynlighed for, at denne Kone vil være i Stand til at bringe det saa vidt, at hun ogsaa kan betale sin Husleie; altsaa frigjøre sig for Fattigvæsenets Forjøre; men der er Sandsynlighed for, at hun gennem mange Aar ellers kan ernære sig. Jeg mener, at en saadan Enke bør ikke sendes hjem. Forøvrigt skal jeg fra min Erfaring, som Formand for en Kjøbstads Fattigvæsen sige, at det er ikke væsentlig Hjemsendelser, der anvendes i den Henseende, men Trussler om Hjemsendelse; thi naar man i en Kjøbstad saaledes tilstaar en Enke den nødvendige Husleiegodtgørelse, som i Reglen vil være omtrent 100 Kr., faar man det Svar af Forjorelseskommissionen: vi ville kun give f. Ex. 8 Kr. kvartaliter til Husleie; vi have saa billig Hus hjemme. Det er det, man skal fuldstændig ud over og være fri for. Naar jeg nu siger, at dette Spørgsmaal staar i en vis Forbindelse med Spørgsmaalet om, hvad der skal refunderes, sigter jeg til, at Understøttelsen i en Kjøbstad følge Forholdenes Natur i Reglen er noget større, end den behøver at være paa Landet — med Hensyn til det Exempel, jeg har fremført, vil det jo være indlysende, hvad Husleien angaar. Det er ganske vist, at jo større den Andel, der kommer paa Opholdskommunen, bliver, desto større bliver ogsaa Byrden for Kjøbstaden. Jeg er nu forøvrigt ganske enig i det Princip, som er nedlagt i Lovforslaget, at Opholdskommunen faar en Del af Forjorelsespligten. Jeg tror, at dette i mange Henseender vil regulere Forholdet og vil være særdeles hensigtsmæssigt; idet man vil tvinge Folk til ligesaa vel at se paa den fremmede Kommunes som paa deres egen Kommunes Læb, og adskillige Mlemper kunne indgaaes derved. Jeg kan ikke sige Andet, end at det er fuldstændigt i sin Orden. Jeg vil ikke udtale mig saa bestemt derom som min ærede Kollega fra Vrå (Brockenhuus-Schack), der fandt, at den paa Opholdskommunen lagte Udgift var noget for høj, men jeg vil dog forbeholde mig dette til nærmere Overveelse; idet jeg mener, at der kunde være Spørgsmaal om, at man kunde naae Formaalet, selv om den Anpart, man paalegger Opholdskommunen, var noget mindre. Jeg anser det dog ikke for at være blandt de væsentlige Ting i Loven; saa naar der fra anden Side hol-

des paa det bestemte Tal, vil det ikke for mig være Noget, der har afgjørende Betydning.

Jeg kunde ønske at gjøre nogle Bemærkninger om en Paragraf, som ikke hidtil har været Gjenstand for videre Omtale under denne Behandling. Det er med Hensyn til § 40 og i det Hele med Hensyn til Spørgsmaalet om Fabriksbestyrelsens Myndighed overfor de Fattige og de Midler, som Fattigvæsenet har at anvende med Hensyn til Personer, som forvalder det store Ulemper og Bryderier, ikke for det skulde understøttes, men for det hele deres Liv og Vandel er saaledes, at det er en ikke ringe Plage at have dem under Forjøre. Bestemmelsen i denne Paragraf vilter jo paa Blad af 14de December 1810, og det saaledes, at der indføres adskillige andre nye Tilfælde, som udtrykkelig nævnes, hvilke der kan blive Spørgsmaal om Anvendelse af Straf, saaledes Bortførelse fra Kommunen imod Reglerne i § 49, Bortgang fra Arbids Arbejde eller Opholdssted, hvilket er meget rigtigt. Jeg har i det Hele Noget at indvende mod denne Paragraf og altsaa mod de Bestemmelser, hvorpaa den hviler. Det forekommer mig ikke, at det saa meget er Straffebestemmelser, som vi trænge til at faae her. Der burde ikke alene være Tale her om Forseelser og Dømmelse af Straf. Jeg vilde ønske, man kunde komme til Tvangsmidler, og at det, som det dreiede sig om, var om Midler til at tvinge den Paagjældende til at foreet saadant Liv, at han dog ikke til enhver Tid skulde paaføre det Offentlige Omskninger ved at hengive sig til sine egne Vaner og Laster. Som Folge deraf vil jeg tillade mig at henstille til de mange ærede Medlemmer, som have haft med Fattigsager at gjøre, om de ikke blandt de mange Tilfælde, som her ere omtalte, overfor hvilke der skal anvendes Tvangsmidler, kan være praktisk at optage et, navnlig Spørgsmaalet om Kommunens Stilling overfor de Fruentimmer, som lægge en stor Mængde ueggede Børn over paa Kommunen. Er der slet ikke Noget at gjøre overfor dem? Have Fattigbestyrelserne kun den ene Opgave, at forjøre disse Børn, efterat vi nu have faaet den humane Lov, som fører til det Resultat, at saadanne Børn ikke staa aldeles hjælpeløse, men gennemgaaende blive bedre opdragede og faae bedre Tilsyn, end de have haft tidligere. Er det dermed givet, at der ikke skal kunne anvendes Tvang paa de Fruentimmer, som ligesom gjøre sig til Bane at søde ueggede Børn og saa laste dem over paa Kommunerne? Jeg kjender det Tilfælde, at et Fruentimmer, har